

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ไม่ว่าชาติใด สังคมใด ย่อมต้องมีเครื่องมือช่วยในการติดต่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน ซึ่งเครื่องมือนี้ได้แก่ภาษาและภาษาหนึ่งทีนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลกจนเกือบกล่าวได้ว่าเป็นภาษากลางสำหรับติดต่อสื่อสารระหว่างประชาชาติก็คือภาษาอังกฤษ (กมล เกฬพิจิตร 2524: คำนำ) และภาษาอังกฤษยังเปรียบเสมือนกุญแจที่จะไขไปสู่สรรพตำราและวิทยาการสมัยใหม่ (ศรีวิชัย สุวรรณภักดี 2522: 71) ดังนั้นการดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาการในปัจจุบันนี้การเรียนรู้ภาษาแม่ภาษาเดียวย่อมไม่เป็นการเพียงพอ ดังที่ บรูคส์ (Brooks 1960: 7) กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้แต่เพียงภาษาประจำชาติภาษาเดียวย่อมไม่เพียงพอถ้าหากเราอยากท่องเที่ยวหรือเรียนรู้เรื่องราวของดินแดนต่าง ๆ ตลอดจนการติดต่อสื่อสารกับชนชาติอื่น

สำหรับประเทศไทยภาษาอังกฤษเริ่มเข้ามามีบทบาทอย่างเป็นทางการในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (กานดา ณ กลาง 2515: 1) และได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเมือง เศรษฐกิจ การค้า สังคม การศึกษา ฯลฯ แม้แต่ในชนบทที่ห่างไกลก็ยังเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ ดังที่ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2520: 4) กล่าวถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่มีต่อคนไทยไว้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านวิชาการ ด้านการค้าขาย ด้านการศึกษาวัฒนธรรม ตลอดจนการเมืองและด้านชีวิตประจำวัน

จากประโยชน์และความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวแล้วจึงจำเป็นต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยได้กำหนดให้เด็กไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลายขึ้นไป เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับสามัญของหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลายตามแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2503 รวมเวลาที่นักเรียนไทยใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา นับว่าใช้เวลาเรียนมากกว่า 10 ปี ซึ่งน่าจะได้ผลดี แต่ปรากฏว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของเด็กไทยยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร ดัง

ที่ กานดา สินธวานนท์ (2515:1-2) กล่าวไว้ว่า ถ้าพิจารณาจำนวนเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยแล้วต้องยอมรับโดยไม่มีข้อแม้ว่าเด็กไทยยังไม่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับข้อสังเกตของ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520:1) และ ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522:96) ที่ว่านักเรียนไทยทุกคนใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาศึกษาตอนปลายจนกระทั่งจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักสูตร พุทธศักราช 2503 ถึงคนละ 6 ปี ผลที่ได้รับคือนักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่ว่าการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน น้อยมากและที่สำคัญคือนักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ นั่นคือผลที่ได้ออกมาไม่คุ้มกับ เวลาและทุนที่ลงไป ซึ่งนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่าน เช่น กานดา ณ ถลาง (2515:13-15) สุไร พงษ์ทองเจริญ (2519:49-52) พรณินี่ สาคริก (2520:6-7) และฟินอคเซียโร (Finocchiaro 1975: 20-27) ได้กล่าวถึงสาเหตุและปัญหาการสอนภาษาอังกฤษที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จไว้สอดคล้องกัน ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู เช่น การขาดแคลนครูผู้ทรงคุณวุฒิ ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน เป็นต้น
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน เช่น นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษ
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น จำนวนนักเรียนในห้องมีมากเกินไป
4. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและระบบการศึกษา
5. ปัญหาในด้านผู้บริหารและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่นปัญหาเกี่ยวกับตำราเรียน เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักการศึกษารุ่นใหม่และบุคคลหลายฝ่ายลงความเห็นว่าจะมีการปรับปรุงแก้ไขนโยบายการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเสียใหม่ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงมีคำริที่จะยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2525:26) และได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในระดับชั้นมัธยมศึกษาแทน (กรมวิชาการ 2525:8) แต่เมื่อประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 แล้วไม่ได้กำหนดให้สอนวิชาภาษาอังกฤษจึงก่อให้เกิดปฏิกิริยาต่อต้านจากบรรดาสื่อมวลชนและผู้ปกครองนักเรียนเป็นอย่างมาก (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2525:30) ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการ จึงได้มีคำสั่งที่ วก.520/2523 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2523 ให้เพิ่มเนื้อหาและเวลาเรียนกลุ่ม

ประสบการณ์พิเศษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง โดยให้เริ่มดำเนินการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 เป็นต้นไป ซึ่งกลุ่มประสบการณ์พิเศษนี้ประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษและวิชาการงานที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต โรงเรียนจะต้องเลือกเรียนวิชาใดวิชาหนึ่งโดยมีแนวปฏิบัติ 2 ทางคือ

1. โรงเรียนอาจเลือกสอนทั้งวิชาภาษาอังกฤษและวิชาการงานที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต โดยแบ่งนักเรียนเป็นสองกลุ่มตามความสนใจของนักเรียน และเมื่อเลือกเรียนวิชาใดแล้วจะต้องเรียนติดต่อกันทั้ง 2 ปี คือชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีละ 200 ชั่วโมง
2. โรงเรียนเปิดสอนวิชาเดียวจะเป็นวิชาภาษาอังกฤษหรือวิชาการงานที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตก็ได้ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามความพร้อมของโรงเรียนและความเหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น (กรมวิชาการ 2525:7)

โรงเรียนใดจะเปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกหรือไม่นั้น โรงเรียนควรจะต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1. ควรจะมีครูที่มีวุฒิทางภาษาอังกฤษหรือเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ
2. ครูที่จะสอนวิชาภาษาอังกฤษควรจะผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรใหม่ด้วย
3. โรงเรียนจะต้องมีความสามารถในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ตามที่ได้ระบุไว้ในคู่มือครู เช่น บัตรคำ บัตรภาพ แถบประโยค และแถบบันทึกเสียงพร้อมทั้งเครื่องบันทึกเสียง (ปานตาใช้เทียมวงส์ อ่างถึงใน ธีระพงษ์ แก่นอินทร์ 2525:16-17)

เมื่อกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยจัดให้เป็นวิชาเลือกอยู่ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษดังกล่าวแล้ว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ตั้งคณะกรรมการร่างหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นหลักสูตรเบ็ดเสร็จที่จบในตนเองขึ้นแทนหลักสูตรภาษาอังกฤษ ฉบับพุทธศักราช 2503 พร้อมกันนี้คณะกรรมการยังได้เขียนหนังสือขึ้นชุดหนึ่งชื่อ English Is Fun มีจำนวน 4 เล่มคือ Book I-IV ซึ่งมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ใน ชีวิตประจำวันหรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ (กรมวิชาการ 2525:12-15) ด้วยเหตุนี้บทเรียนจึงมิได้ยึดแต่เนื้อหาทางไวยากรณ์ แต่ยึดจุดประสงค์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหลักพร้อม ๆ กับการเรียนเนื้อหาทางไวยากรณ์เรียกว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

(Communicative Approach) (Wilking 1977 อ้างถึงใน สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526:40) ซึ่งมีแนวการสอนที่เน้นการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นั่นคือ ในการเรียนการสอนจะเน้นที่หน้าที่ (function) ของโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษาเพื่อใช้ประโยชน์ในการสื่อสารตามสถานการณ์และสภาพของสังคม (Finocchiaro 1980:5) แต่ขณะเดียวกันก็ ยังให้ความสำคัญแก่ความรู้ทางไวยากรณ์ แต่เป็นรูปไวยากรณ์ที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน เพราะว่าจุดหมายปลายทางของการสอนแบบนี้คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแต่ละสถานการณ์ (Slimbene 1983:2 อ้างถึงใน อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์ 2526:15) ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพที่สุดก็คือให้ผู้เรียนมีอิสระพูดคุยกันโดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อ (Stevick 1976:43) และยึดหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้

1. เน้นการฝึกให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริงทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พร้อมทั้งสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน
2. ในการเรียนการสอนนักเรียนมีบทบาทมากที่สุดโดยนักเรียนจะทำงานเป็นกลุ่มเพื่อฝึกและใช้ภาษา ครูมีหน้าที่เพียงการจัดกลุ่มและบอองงานให้แก่กลุ่มทำ
3. การเรียนการสอนดำเนินไปโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน นักเรียนจะได้ฝึกภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีครูเป็นผู้จัดกิจกรรมและเป็นผู้แนะนำ
4. ความสำเร็จของนักเรียนวัดได้จากการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ในสถานการณ์ที่คล้ายกับสถานการณ์ที่ประสบในการเรียน (กรมวิชาการ 2525:15)

จากหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวข้างต้นครูจึงจำเป็นต้องสอนให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้ง 4 คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กันโดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อเพื่อให้นักเรียนสามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ (ชลาลัย คงแก้ว 2527:1-2)

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีบทบาทมากในการสื่อสาร ดังที่อีเบล (Ebel 1969:747-748) กล่าวว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเราใช้ทักษะการฟังมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แรนกิน (Rankin 1980:523-630) และ ซิลเวอร์สโตน (Silverstone 1960:871) ที่พบว่า การติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันจะใช้ทักษะการฟังมากที่สุดถึงร้อยละ 45 ในขณะที่ใช้ทักษะการพูดร้อยละ 30 ทักษะการอ่านร้อยละ 16 และทักษะการเขียนร้อยละ 9

นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังอีกมากมาย ดังจะขอยกตัวอย่างต่อไปนี้

บราวน์ (Brown, 1984:105-109) กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังว่าเป็นทักษะแรกที่เกิดตามธรรมชาติและเป็นพื้นฐานที่จะพัฒนาความสามารถในทักษะอื่น คือ การพูด การอ่าน และการเขียน หมายความว่า บุคคลใดมีความสามารถในการฟังสูงความสามารถในทักษะอื่นก็จะสูงไปด้วย

กานดา ณ กลาง (2515:39) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาว่าควรสอนทักษะการฟังก่อนโดยยึดหลักว่าภาษาเป็นสิ่งที่คนเราเข้าใจและพูดก่อนการอ่านหรือการเขียน ดังนั้นลำดับการสอนบทเรียนจึงควรเป็นไปตามลำดับของทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไม่ว่าจะเป็นในชั้นเริ่มต้นหรือในชั้นสูงของการเรียนภาษาก็ตาม

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1980:28) กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟังว่า การใช้ภาษาในการสนทนาติดต่อกันนั้นเริ่มต้นด้วยการฟัง เน้นที่การฟังและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ ฟังและแต่งประโยคได้ ฟังและตอบคำถามได้ ดังนั้นนักเรียนจึงควรฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศก่อนทำนองเดียวกับที่เราเรียนการฟังและการพูดในภาษาแม่

จากความสำคัญของทักษะการฟังกับผู้วิจัยเล็งเห็นประโยชน์ของการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ว่าเมื่อเรียนจบหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งมีแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้วนักเรียนจะมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพียงใด โดยผู้วิจัยมุ่งศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทั้งนี้เพราะในปีการศึกษา 2527 โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษโดยมิได้คำนึงถึงความพร้อมด้านต่าง ๆ ของโรงเรียนแต่ให้เหตุผลที่สอดคล้องกันว่าวิชาภาษาอังกฤษใช้ครูคนเดียวสอนได้ ไม่ต้องมีอุปกรณ์มากและวิชาการงานนั้นมิได้เรียนอยู่แล้ว ในหลักสูตรกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ และการที่เลือกศึกษาทักษะการฟังเพราะว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นทักษะการฟังมีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่จะพัฒนาทักษะอื่น ๆ แต่จากประสบการณ์ในการนิเทศติดตามผลการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษพบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสนใจในการสอนและฝึกทักษะการฟังให้กับนักเรียนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความต้องการจะทราบว่านักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่เรียนจบตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 แล้วจะมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพียงใด พร้อมกันนี้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนตามขนาดโรงเรียนด้วยเนื่องจากขนาดของโรงเรียนเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2521:24) ซึ่งความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มนูญ เศวตศิริ (2519:80) ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ประกอบการพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น พร้อมทั้งนำผลการวิจัยเสนอเป็นข้อมูลเบื้องต้นแก่ผู้บริหารการศึกษาและผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในการเลือกวิชาสอนในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมติฐานการวิจัย

จากรายงานการสัมมนาการวิจัยประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2521:24) กล่าวถึงเรื่องขนาดของโรงเรียนว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มนูญ เศวตศิริ (2519:80) ที่พบว่านักเรียนในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยนี้ว่า

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2528 ที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประจำภาคเรียนที่ 2 ตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ ตั้งแต่ระดับ 1 ถึงระดับ 4 เท่านั้น ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยนี้สร้างขึ้นโดยนำเนื้อหาในหนังสือ English Is Fun Book I-IV มาจัดหมวดหมู่ให้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อจัดสร้างเป็นแบบทดสอบ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นไปตามวิธีการในหนังสือคู่มือครู English Is Fun ของกรมวิชาการ
2. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยนี้เป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพเพราะมีความตรงตามเนื้อหาและมีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงสูง
3. ช่วงเวลาในการทำแบบทดสอบของตัวอย่างประชากรห่างกันไม่เกิน 10 วันจึงไม่มีผลต่อความสามารถในการทำแบบทดสอบของตัวอย่างประชากร

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ
2. คัดเลือกตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังเรียน

อยู่ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2528 ที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประจำภาคเรียนที่ 2 ตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ ตั้งแต่ระดับ 1 ถึงระดับ 4 เท่านั้น ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ได้ตัวอย่างประชากรรวมทั้งสิ้น 176 คน

3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยนำเนื้อหาในหนังสือ English Is Fun Book I-IV มาจัดหมวดหมู่ให้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วจัดสร้างเป็นแบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 ฉบับคือ แบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการตอบคำถาม การเขียนตามคำบอก การปฏิบัติตามคำสั่งและการสนทนาโต้ตอบ

4. นำแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความครอบคลุมเนื้อหาและสำนวนภาษา แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเมืองเก่า สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปราณบุรี สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 60 คน นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์รายข้อเพื่อคำนวณหาค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกแล้วคัดเลือกข้อทดสอบที่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด คือมีค่าระดับความยากตั้งแต่ .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป จากนั้นนำข้อทดสอบที่คัดเลือกไว้มาจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านปากน้ำปราณ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปราณบุรี สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 60 คน นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์รายข้ออีกครั้งหนึ่งเพื่อคำนวณหาค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนก พร้อมทั้งคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของแบบทดสอบ

5. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบนักเรียนด้วยตนเอง ตั้งแต่วันที่ 21-28 มีนาคม 2529 รวมเวลา 8 วัน

6. นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนักเรียนมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม ค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนในแต่ละระดับ เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทุกด้านและในแต่ละด้านของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละขนาดด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ

คะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละขนาด เป็นรายคู่ด้วยการทดสอบค่า F ตามวิธีการของเซฟเฟ

7. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและเสนอแนะ

คำจำกัดความ

การฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การฟังคำถามแล้วอ่านคำตอบให้เข้าใจ และเลือกคำตอบได้ ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามได้ ฟังบทสนทนาแล้วพูดโต้ตอบได้ตลอดจนฟังคำ วลี และประโยคแล้วเขียนได้ถูกต้อง

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการ ทำแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านการตอบคำถาม การเขียนตามคำบอก การปฏิบัติตามคำสั่ง และการสนทนาโต้ตอบ

โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 720 คนขึ้นไป

โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่มีจำนวนนักเรียน 360-719 คน

โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่มีจำนวนนักเรียนต่ำกว่า 360 คน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2528 ที่มีระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามเกณฑ์การวัดผลของกรมวิชาการ ตั้งแต่ระดับ 1 ถึงระดับ 4 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กสังกัดสำนักงานการ ประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ทราบ ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วนำไป เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ทราบความแตกต่างของความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็กเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนทุกขนาดให้ได้ระดับมาตรฐานเดียวกัน

3. เป็นแนวทางแก่ครู ผู้บริหารการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในการพิจารณาเลือกวิชาสอนในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย